

Po moč

časopis študentk in študentov socialnega dela

- številka 1
- letnik I
- december 2014
- brezplačnik

Kolofon

Uredniški odbor

**Klavdija KORAŽIJA, Patricija VIDONJA,
Andrej MIKLAVČIČ.**

Člani delovne skupine

**Klavdija KORAŽIJA, Patricija VIDONJA,
Andrej MIKLAVČIČ, Valerija ŽEBOVEC,
Gašper LOČIČNIK, Manca JURCA,
Luka RAJBAR, Dino ČERNIVEC,
Tjaša FRANKO**

Lektura

Tina URBANC

Oblikovanje

Tjaša FRANKO

Naslovnica

Tjaša FRANKO

Fotografija naslovnice

Časopis DELO

Tisk in naklada

Birografika BORI d.o.o., 150 izvodov

Izid

december 2014

Po moč pripravlja Delovna skupina
za časopis Fakultete za socialno delo.

Časopis izhaja trikrat letno.

*Članki izražajo stališče avtorjev in ne
nujno tudi stališča uredništva **Po moč**.*

*Vse pravice so pridržane, vsak ponatis dela ali
celota brez pisnega dovoljenja uredništva ni
dovoljena.*

Brezplačnik

Socialne teme

Mura- naš ponos in bolečina ... 6
Kdo je Vidku v resnici napravil
srajčico? ... 10

ABC

Pripravništvo ... 14
Doživeti Indijo ... 20
Pogled brucke ... 26
Profesor se predstavi ... 27

Projekti študentov

2. Regionalni kongres študentov socialnega dela ... 32
ŠO FSD ... 34
ŠS FSD ... 35

Kulturni in zabavni kotiček

Kulturni kotiček

Nenavadna usoda Amélie Poulain ... 36

Zabavni kotiček

... 39

Ustvarjalci časopisa

Klavdija KORAŽIJA

Andrej MIKLAVČIČ

Patricija VIDONJA

Valerija ŽEBOVEC

Gašper LOČIČNIK

Manca JURCA

Dino ČERNIVEC

Luka RAJBAR

Tjaša FRANKO

No, pa ga imamo: časopis študentov in študentk socialnega dela, ki smo ga poimenovali **Po moč!** Ideja o časopisu je med člani Študentskega sveta pričela zoreti v lanskem študijskem letu, letos pa smo se jo odločili uresničiti in nastal je časopis, ki ga držite v rokah. Za ustvarjanje časopisa se je oblikovala delovna skupina študentov in študentk vseh letnikov fakultete, ki je pripravila prvo številko.

S časopisom smo želeli študentom odpreti prostor za izražanje misli, idej, projektov in hobijev. Z njim želimo odpreti strokovne teme, povezane s socialnim delom in Fakulteto za socialno delo, hkrati pa ga želimo obogatiti z drugimi bolj ali manj resnimi temami, kot so npr. študentski projekti, projekti društev študentov socialnega dela, umetnostni kotichek, kratke zgodbe, pesmi, predstavitev nenavadnih hobijev in zanimivih ljudi, križanke, uganke ...

Prvo številko je pripravila delovna skupina časopisa **Po moč!**, vendar si želimo, da bi bil to časopis vseh študentk in študentov. Ker želimo odpirati teme, ki so za vas pomembne in zanimive, pa seveda potrebujemo vašo pomoč. Pomagajte lahko na različne načine: lahko nam posredujete vaše ideje, želje ali predloge o vsebini časopisa, lahko sami napišete prispevek, ki bo objavljen, ali pa se pridružite pri procesu soustvarjanja časopisa.

V študijskem letu 2014/2015 načrtujemo še 2 izdaji časopisa **Po moč!**.

Želimo si, da bi bil časopis dobro sprejet med študenti in da bi se uveljavil kot pomemben del študentskega dogajanja na fakulteti.

Uredniški odbor
Klavdija Koražija
Patricija Vidonja
Andrej Miklavčič

Mura – naš ponos in bolečina

»Mura, Mura, Mura,« smo vzklikali! Med njimi tudi jaz. Množica ljudi, ki stavka, mi vedno naredi kurjo polt, me oblije s čustvi. Vsi smo kričali v en glas, mnogi so kričali z globoko bolečino. Prav spomnim se, kako je vsakih nekaj trenutkov nekdo začel ihteče jokati in govoriti o tem, da ne vidi izhoda, da ne bo imel za kruh. Kletvice, uperjene na vodstvo, so bile pogosto izrečene. A ne tako pogosto, kot bolečina ljudi.

In jaz sem vse to opazovala. Takrat se stavka ni zgodila ne prvič in ne zadnjič. Po eni strani nisem dojela, kaj se dogaja, po drugi pa me je bilo strah. Nisem vedela, kaj nas čaka, kaj čaka mene, mojo mami, mojo družino. Že takrat sem gojila odgovornost do Prekmurja in še danes je tako.

Vsak ukrep, vsako zmanjševanje zaposlenih, vsaka stavka, vsak stečaj, vsako dejanje ljudi na položaju ima tako ogromen vpliv na našo zemljo. Sploh, ko se gre za več tisoč ljudi, družin, otrok, ki smo povezani z Muro. Sem hči nekdanje delavke Mure. Biti del Mure je nekaj globokega, nekaj, kar ti zleze pod kožo in ti za vedno ostane v podzavesti, je kot identiteta. Za mnoge ponos, za še več drugih bolečina. Usoda Prekmurcev je odvisna od nje že mnoga desetletja. Riše sedanost ljudi, riše njihovo prihodnost. Prihodnost

celotnega naroda. Z Muro živi zaposleni delavec, z Muro živi cela družina, z Muro živi cel narod. In tako se vse začne in konča. Moj članek je pogled na dogajanje v Muri v času, ko sem bila vpletena v dogajanje v njej, in je hkrati opozorilo socialnemu delu, kje bi moralo biti prisotno, kje so možnosti za pomoč v tem in v podobnih primerih.

FOTO: Mladina

Spomnim se, kako je mami vedno govorila: »V Muro sem prišla delati 8. marca, na dan žena. Vsaka ženska je dobila rdeč nageljček.« Vedno ko je to povedala, se ji je prikazal nasmeš na obrazu, a tisti, z neprijetnim priokusom. Kot veliko drugih mladih deklet, se je bila tudi moja mami iz finančnih razlogov prisiljena zaposliti zgodaj. Mura je bila takrat v razcvetu, kdor je delal tam je bil spoštovan, ponosen na tovarno, ki mu je dajala kruh, v službo je prihajal z veseljem. To službo je mami svetovala moja zdaj že pokojna babica v veri, da bo njeni hčeri v življenju le najboljše. Mamine sanje so bile drugačne.

Mura je veljala za simbol, imeti »muri-no obleko« je nekaj pomenilo. V nekaj letih se je vse spremenilo, od vodilnih, pravnega položaja tovarne, do položaja delavcev, njihovega zdravja in materialnega položaja. Slednji so na sebi izkusili duševne stiske, travmatična doživetja. Tudi v moji bližini je bila globoka stiska, strah za prihodnost.

Delavci so bili obravnavani kot stroji, ki morajo narediti vedno več, v vedno slabših pogojih in z vedno večjim pritiskom s strani nadrejenih. Spomnim se, da je bilo to obdobje, ko se je v javnosti začelo vse več govoriti o stresu. Veliko zaposlenih je izgubilo zavest med delom, kar nekaj jih poznam, ki so bili hospitalizirani, ogromno, ki so še danes zaradi tega na antidepresivih.

Kje je tukaj socialno delo? Kaj lahko naredi? Zaposleni v Muri in v podjetjih s podobnimi situacijami prav gotovo v prvi

vrsti potrebujejo pogovor in materialno, eksistencialno pomoč. Slednja jih namreč še bolj bremeni kot lastno duševno stanje. Če nimaš za kruh, če ne veš, kako otroku kupiti vozovnico za šolski avtobus, je grozno in tvoje duševno stanje se poslabša.

Veliko je bilo deložacij stanovanj, ljudje so ostali brez strehe nad glavo. Vem, da marsikdo ni (pri)šel do socialnega delavca, psihologa ali psihiatra, da bi se z njim pogovoril. Veliko pogostejši je bil obisk pri zdravniku, ki je napisal tablete za živce. Ambulante so bile polne. Še danes prav vsi vemo, kateri je »doktor za muraše«.

Priložnost za socialne delavce vidim v organiziranju urgentne skupnostne službe, kjer bi zaposleni dobili psihosocialno pomoč, informacije o možnosti zaposlitve drugje, informacije o pravici do denarne socialne pomoči, občinske pomoči in pomoči za svoje družine. Skupnostna služba bi delovala kot multidisciplinarni tim socialne delavke, psihologinje, pravnice, uradnice iz Zavoda za zaposlovanje, uradnice iz občine, psihiatra in zdravnika. Hkrati bi delovala kot skupina za samopomoč, kjer bi se srečevali zaposleni in bivši zaposleni ter delili izkušnje o tem, kako se soočajo s situacijo, kje vidijo sebe v prihodnosti ter spregovorili o težkih temah.

Veliko pozornost bi bilo potrebno nameniti družinam. Izguba službe rani družino, odnos med partnerjema postavi pred preizkušnjo, otrokovo prihodnost pa obda s strahom in negotovostjo. Po mojih izkušnjah iz opazovanja okolice in po

FOTO: Časopis Delo

mojem mnenju to vodi v dve možnosti. Prva je, da družina praktično razpade, partnerja obupata; lahko se ločita ali ostaneta skupaj, a živita eden mimo drugega. Druga možnost pa je, da družina stopi skupaj, se opogumlja in bodri, da bo že nekako preživela, važno je, da imajo družinski člani en drugega. In hvaležna sem, da večina primerov, ki jih poznam, spada v to drugo skupino.

Ne morem si predstavljati, kako je bilo moji mami, ne morem si predstavljati, kako je bilo očetu, vem pa, kako je bilo meni.

Vedno sem sanjala o študiju in čeprav sem bila takrat, ko je moja mami ostala brez službe, še daleč od študija, se spomnim, da me je za hip obšel strah, da ne bom mogla študirati. Ampak starša sta me vedno tolažila, da bom lahko in verjela sem jima. Danes, ko končujem študij, sem jima neskončno hvaležna, da sta mi to

omogočila. Pri marsikateri družini pa ni bilo tako. Poznam primere, ko so se bili otroci bivših delavcev Mure prisiljeni zaposliti takoj po srednji šoli, da je lahko družina preživela.

Sama osebno nisem dobila nobene podpore in pomoči s strani socialnih služb, niti je nisem iskala. Celotna moja družina se je zelo povezala, tudi širše sorodstvo. Nikoli nisem šla na nobeno letovanje, ki ga je organizirala kakšna dobrodelna organizacija, ampak to meni osebno niti ni kaj dosti pomenilo, veliko pa je pomenilo nekaterim otrokom, ki drugače morja niso videli. Ljudje na položaju so gledali samo na to, kaj imaš, ali so ostali družinski člani zaposleni, ali imaš v lasti nepremičnino, avto. Lažje je kazati na to, kar imaš, da jim le ni treba dati še več. Tako kot danes, ko se preverja, ali si lastnik nepremičnin, avtomobila, čeprav vsi vemo, da ne-

premičnina ne pomeni, da ti gre v življenju dobro in da imaš za jesti.

Meni je izkušnja udeležnosti v »situaciji z Muro« zaznamovala življenje. Tudi zaradi nje sem spoznala, kako veliko mi pomenijo družina in urejeni odnosi z ljudmi. Ravno zaradi omenjene situacije me še vedno zelo gane, ko slišim, da kdo izgubi službo, ali ko v medijih poslušam dogajanje okrog Mure. Tudi ta izkušnja je vplivala na to, da sem se že pred nekaj leti odločila, da bom pri svojem delu socialne delavke delala v tej smeri, da bomo Prekmurci imeli več ustrezne strokovne pomoči, da se ne bo pozabilo na otroke, da se jim bo dalo glas in da se bodo razvile institucije na področjih socialnega varstva, kjer jih v Prekmurju še nimamo. In temu delu se bom predala.

Prihaja čas, ko ne bomo več tako »majhni« in podrejeni. Prihaja čas, da se postavimo zase.

Si predstavljate, da greste v trgovino in nimate možnosti, da bi v nakupovalni voziček dali tisto, česar si želite? Si predstavljate, kako težko mora biti, ko ti otrok zvečer pove, da je lačen, ti pa mu ne moreš dati poštenega kosila? Si predstavljate, kako težko mora biti zvečer leči v posteljo in namesto, da bi mirno zaspal, v sebi čutiš ogromno bolečino in strah, ki ti stresa celo telo, ti pa se sprašuješ, kako boš jutri plačal položnice in kaj boš kupil v trgovini, da ti bo ostalo dovolj denarja za cel mesec?

Jaz si tega občutka ne morem predstavljati, a vsak dan z njim zaspi veliko Slovencev.

Straši misel, kako enkrat od Mure ne bo ostalo nič drugega kot prazne stene in skladišča ter globoka bolečina v srcu. Celega Prekmurja je strah tega dne.

In na to se moramo pripraviti tudi mi, socialne delavke in delavci.

FOTO: Casopis Delo

Kdo je Vidku v resnici napravil srajčico?

FOTO: Deutsche Welle

Videk je 4-letni deček, ki odrašča v revni družini. Ker je najmlajši od šestih otrok, vedno dobi ponošena oblačila starejših bratov in sester. Nekega dne se njegova srajčica strga in Videk si zaželi nove, zato se odpravi gozd ... Oprostite, naj se popravim. Videk si zaželi nove srajčice, zato se odpravi v nizkocenovno blagovnico, kjer kupi poceni srajčico, ki si jo njegova družina lahko privošči. Resnična zgodba, kako je srajčica prišla v njegove roke, je pravzaprav še bolj nenavadna od Levstikove, kjer pri proizvodnji srajčice sodelujejo razne gozdne živali.

Vidku v pravljici volno najprej podari jagnje in tako prične proces nastajanja njegove srajčice. Kako pa je začela nastajati tista, ki jo je kupil pravi Videk v blagovnici? Da bi izvedeli, moramo najprej razumeti zgodovino. Ne skrbite, ne bom preveč dolgočasna – morda malo, a potrpite, poznavanje preteklosti je izjemno pomembno za razumevanje sedanjosti.

Kapitalizem nekateri avtorji uvrščajo že v 14. stoletje, mi pa bomo pričeli z industrijsko revolucijo v 18. stoletju, ko je dotična družbeno gospodarska ureditev doživela razcvet. Zahodne kolonialne države, kot je VB, so bogatele, in z njimi njihove banke, ki so pridobivale na svoji pomembnosti. V 19. stoletju pričnemo opazovati prve močnejše znake globalizacije in zahodne države domnevoma postanejo pristašine svobodnega trga. Produkti postajajo vedno cenejši, prebivalstvo pa se širi in tako zagotavlja dovolj povpraševanja po njih. V Evropi se cedita med in mleko. V 20. stoletju doživimo pravi bum globalizacije, svet postane »globalna vas« in tu se zares prične zgodba Vidkove srajčice. Kapitalisti začnejo proti koncu omenjenega stoletja ugotavljati, da so domači delavci »predragi« in da se jim ne splača vlagati v razvoj nove proizvodnje tehnologije. Ko bi le obstajala delovna sila, ki bi bila pripravljena delati ceneje ... Pa se domisli nek gospod v »temni obleki« načina, kako bi lahko ugnal svoje tekmece. Spomni se na nekdanje kolonizirane države, ki niti niso tako »nekdanje«. Kaj pa, če bi proizvodnjo preselil tja? Dotične države se vendarle spopadajo z revščino, zakaj ne bi torej pomagal sebi in prehitel konkurenco, tujim

delavcem zagotovil delo, domačim pa prinesel cenejše produkte. In nato so živeli srečno do konca svojih dni. Skoraj.

Skok v leto 2014. Svet se spopada z globalno ekonomsko krizo, brezposelnost se v Evropi giblje okoli 11 %, v Bangladešu (ki je ena glavnih izvoznih držav tekstila) pa minimalna plača delavca v tekstilni industriji znaša približno 54 evrov mesečno. Kje smo se uštel?

Začnimo na nam bolj domači zemlji. Do leta 2008 je vse bolj ali manj teklo kot po maslu. Naše plače so bile dostojne, produkti na prodajnih policah poceni, če smo se odločili za večji nakup, kot sta avto ali hiša, pa smo lahko preprosto vzeli kredit. Pravzaprav nam je šlo kar (pre)dobro. Banke so pričakovale zaslužek z obrestmi na naše kredite, zato so posojale več denarja, kot so ga dejansko imele, a nič zato, Kitajska je služila lepe denarce preko podjetij, ki so selila proizvodnjo na njihovo zemljo, in zato je predvsem Amer-

FOTO: wpmedia.news.nationalpost

iki posojala veliko denarja, in to kar brez obresti. Tako so lahko dolga obdobja banke le posojale, posojale in posojale ... Dokler ni mehurček počil in končal našo pravljico. Znašli smo se v finančni krizi, ki se nas oklepa še danes in Vidkova družina si težko privošči nova oblačila.

Na drugi strani sveta delavci od jutra do večera garajo za sila majhne denarce in z znojem podpirajo naš udoben način življenja, da si lahko tako skoraj vsak Videk vendarle kupi svojo lastno srajčico. Jagenjček, ki mu v pravljici zagotovi volno, je v resničnem svetu le malo starejši od pravljničnega junaka. V Uzbekistanu, ki je ena glavnih izvoznic bombaža, na poljih delajo otroci od desetega leta naprej. Lokalne oblasti silijo tamkajšnje učitelje, da zapirajo šole, zato da imajo otroci več časa za delo na poljih in tako izpolnijo potrebne mesečne kvote. Ta bombaž nato odpotuje v Bangladeš, ki je ena izmed treh največjih držav izvoznic oblačil (poleg Kitajske in Vietnama) in hkrati na neslavnem prvem mestu med državami z najnižjo minimalno plačo. Delavci tam šivajo srajčice dan in noč, z delovnim časom, ki znaša včasih celo preko 100 ur tedensko, od leta 2005 pa so nevladne organizacije naštele že več kot 1800 smrti zaradi tamkajšnjih slabih delovnih okoliščin v njihovih tovarnah oblačil.

Mimogrede, trgovina z oblačili Gap,

ki je »končno« prišla tudi v Slovenijo, je ena izmed glavnih kršiteljic pravic delavcev v tej državi in je v letošnjem letu celo prejela »nagrado« za najslabše podjetje leta prav zaradi svoje vpletenosti v grozljive delovne pogoje novodobnih sužnjev.

FOTO: i.dailymail.co.uk

Naša ekonomija sloni na izkoriščanju delavcev v državah v razvoju, kar je dolgo časa predstavljalo »vodo na naš mlin«, a nas je hkrati končno pripeljalo do finančne polomije. Zaradi selitve podjetij v te države, škodo trpi vseh nas »99 %«. Medtem ko se doma borimo s krizo, drugje matere, očetje in celo otroci za denar, ki jim komajda zagotovi preživetje, prodajajo svoja telesa v delavnicah, ki prevečkrat postanejo njihove krste.

Stefan Glaser iz Avstrije, ki je šest mesecev preživel kot prostovoljec v Dar el Salaam-u v Tanzaniji, mi je zaupal, kako tamkajšnji prebivalci doživljajo zahodni svet. V okviru svojega študija socialnega dela na Dunaju je tam opravljal ulično delo in se pogovarjal in preživil čas z otroki, ki kot brezdomci živijo na ulici. Bogastvo je relativen pojem in mnogokrat

je ne le od otrok, temveč tudi od odraslih slišal, da smo Evropejci tako bogati, ker tako trdo delamo, oni pa revni, ker so preleni.

Ko jim je razkril, da v povprečju tu delamo 40 ur na teden, niso mogli verjeti svojim ušesom in niso doumeli, kako lahko sami živijo v taki revščini, ko pa delajo več kot mi. Tudi sam ni vedel odgovora, saj so z vprašanjem zadeli v srž nesmisla globalne neenakosti.

In kaj lahko storimo sami?

Opustimo »hitro modo« in kupovanje majic za 5 evrov. Kupimo raje kose oblačil, za katere poznamo državo izvora in vemo, da ji lahko zaupamo. Raje, kot da kupimo tri majice, kupimo eno in z njo lepo ravnajmo. Lanskoletna majica ni iz mode, lahko jo nosimo še letos. Gotovo mnogi od nas poznamo lokalno šiviljo, morda je to celo naša mama, soseda,

prijatelj. Zakaj ne bi podpirali lokalnih proizvajalcev in tako vedeli, kam odhaja naš denar? V Sloveniji imamo tudi nekaj »fair-trade« trgovin, kot sta Tri muhe in zadruga Odjuga, ki proizvajalcem dobrin, ki jih prodajajo, omogočajo dostojno življenje. S svojim ravnanjem morda res ne bomo rešili sveta, lahko pa bomo ponosni, da smo se po svojih zmožnostih uprli izkoriščevalskemu sistemu, ki je svet pripeljal na kolena. Bodimo ozaveščeni in ozaveščajmo druge, pri tem pa ne pozabimo, da vsaka sprememba šteje.

Viri:

Smith, John (2012): Outsourcing, financialisation and the crisis. V: International Journal of Management Concepts and Philosophy 6, 1/2, 19-44.
 Chang, Ha-Joon (2006): Kicking Away the Ladder. Ponatis.Des plaines, London.
<http://www.humanitas.si>, 23.10.2014
<http://www.laborrights.org>, 24.10.2014
<http://www.globallabourrights.org>, 25.10.2014
<http://gapdeathtraps.com>, 27.10.2014
<http://publiceye.ch/en>, 25.10.2014
<http://citymagazine.si/clanek/gap-od-jeseni-tudi-v-sloveniji>, 25.10.2014
<http://www.gap.com>, 25.10.2014

FOTO: www.worldvision.com.au

Pripravnništvo socialnih delavk in delavcev

V članku je opisano oblikovanje delovne skupine na Fakulteti za socialno delo, pripravnništvo za socialne delavke in delavce, kakšna je trenutna situacija glede pripravnništva ter kaj pomeni vladni ukrep Jamstvo za mlade. Del članka je vsebina odprtega pisma, ki smo ga člani delovne skupine spomladi in jeseni 2014 poslali na Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti (v nadaljevanju MDDSZ).

Delovna skupina na Fakulteti za socialno delo.

Na Fakulteti za socialno delo smo konec meseca aprila 2014 oblikovali delovno skupino za pripravnništvo, ki jo sestavljamo študentke in študenti socialnega dela, dekanja Fakultete za socialno delo, generalni sekretar Socialne zbornice Slovenije in karierna svetovalka pri Kariernih centrih Univerze v Ljubljani. Idejo o skupnem delu smo zasnovali na 2. regionalnem kongresu študentov socialnega dela, ki je potekal lansko študijsko leto na naši fakulteti. Na sestanku smo sprejeli odločitev, da na MDDSZ naslovimo odprto pismo, v katerem smo izrazili, da smo se organizirali kot delovna skupina, da hočemo nadalje-

vanje pripravnništva, opozorili smo na pomen delovnih mest na področju socialnega varstva in povabili predstavnike na skupni pogovor. Dolgo smo čakali na odgovor in ga navsezadnje vendarle dočakali. Citiram del odgovora: *Tovrstna pripravnništva so bila podprta v programskem obdobju 2007–2013 kot odgovor na pobudo študentov s področja socialnega varstva, ki so, podobno kot v odprtem pismu, opozarjali na svoj negotov položaj po zaključku študija. Ob pripravi programa je bilo dogovorjeno, da gre za začasno rešitev, dokler vprašanje ne bo sistemsko urejeno. V vmesnem času smo na MDDSZ pripravili in z ostalimi resorji uskladili shemo Jamstva za mlade ter predvideli financiranje pripravništev iz sredstev Evropskega socialnega sklada v obdobju 2014–2020. Evropska komisija se je na podpo-*

ro pripravnistvu pozitivno odzvala, obenem pa opozorila, da pripravništva v javnem sektorju ne prinašajo pričakovanih učinkov, zato nam jih ni priporočila. Ne glede na navedeno je operativni program 2014–2020 še v usklajevanju z Evropsko unijo, sistem za črpanje evropskih sredstev v tem obdobju pa še ni vzpostavljen, tako da o podpori konkretnim programom ta trenutek še ne moremo govoriti (Vuk, M. 28.7.2014).

Oktobra 2014 smo se člani delovne skupine ponovno sestali in dogovorili o novem odprtem pismu. V njem smo zahtevali troje:

1. sestanek s predstavniki ministrstva, da izvemo aktualne informacije glede razpisa »Pripravniki« in ureditve pripravniških mest v prihodnje;

2. da se program »Pripravniki« nadaljuje in uredi kot stalen projekt ter umesti v Operativni program na način, kot je bil urejen do sedaj;

3. pri vsakem razpisu pripravništva vsaj 300 razpisanih mest.

Odločeni smo, da bomo s svojim delom nadaljevali. 19. novembra 2014 smo na Fakulteti za socialno delo organizirali javno razpravo z naslovom: *»Pripravnistvo v socialnem delu?«*. Javne razprave so se udeležili: dekanja Fakultete za socialno delo, generalni sekretar Socialne zbornice Slovenije, predstavnik MDDSZ, predstavnici delodajalcev (CSD Maribor in Šent), socialni delavec – udeleženec programa »Pripravniki« in iskalec zaposlitve na področju socialnega varstva, predstavnik Študentske skupine za ureditev pripravništva ter karierna svetovalka. S tem smo dosegli svoj namen, o problemu prip-

ravnistva socialnih delavcev se je spregovorilo javno. Izvedeli smo, da MDDSZ podpira projekt pripravništva, da so proti volunterskemu pripravnistvu, hkrati pa tudi to, da predstavnik ministrstva v letu 2015 ne vidi možnosti, da bi se pripravništvo izvajalo iz državnih sredstev. Predstavnici delodajalcev sta konkretno predstavili, kaj pripravniki pomenijo zanje, za njihovo delo, za njihove uporabnike in nas podprli v naših zahtevah. Nadaljnji načrt naše študentske skupine za ureditev pripravništva je, da spišemo dopis, pripombe na rebalans proračuna za leto 2015 in v njem utemeljimo kako, zakaj in na kakšen način se naj del državnih sredstev za leto 2015 nameni za pripravništvo. V prihodnjih mesecih bomo šli tudi na ulice. Pomembno je, da ne popustimo, da stopimo skupaj ter si izborimo pripravništvo in delovna mesta na področju socialnega varstva.

Pripravnistvo socialnih delavk in delavcev.

Pripravnistvo je oblika posebne skrbi za sistematično vključevanje mladih strokovnjakov v delovni proces po končani pridobitvi izobrazbe. Cilj pripravništva je izobraževanje in vzgajanje za delo ter za osebni razvoj.

Namen pripravništva je, da pripravnik opravi program praktičnega usposabljanja, s katerim:

- pridobi splošna znanja s področja socialnega varstva,
- umesti strokovno znanje s teoretične na praktično poklicno raven,
- poglobi znanja, veščine in tehnike po-

trebne za opravljanje samostojnega strokovnega dela na področju socialnega varstva,

- se pripravi za strokovni izpit

(<http://www.szslo.si/3Dejavnosti/34Pripravnistvo.htm>).

Aprila 2013 je bil objavljen zadnji javni razpis v okviru projekta »Spodbujanje zaposlovanja iskalcev prve zaposlitve na področju socialnega varstva - Pripravniki«, ki je bil sofinanciran iz sredstev Evropskega socialnega sklada, razpisala in izvajala ga je Socialna zbornica Slovenije. Projekt je našim kolegom in kolegicam, ki so že diplomirali na Fakulteti za socialno delo omogočil, da so se vključili v delovno razmerje – pripravništvo, možnost opravljanja strokovnega izpita in posledično možnost neposrednega vstopa na trg delovne sile.

Slednje je za nas mlade dandanes zelo problematično in težko, zato menim, da je potrebno projekte kot je ta podpreti, nadaljevati in nadgraditi ter jih prenesti tudi na ostala strokovna področja (npr. šolstvo, pravo). V delovni skupini za pripravništvo smo za sistemsko ureditev zaposlitev po zaključku pripravništva, saj so potrebe na trgu velike, vendar zaradi javnega sektorja (večinski del organizacij na področju SV) in povezanih ukrepov zaposlovanje ni mogoče oz. je v omejenem obsegu.

Z ukinitvijo projekta »Spodbujanje zaposlovanja iskalcev prve zaposlitve

na področju socialnega varstva - Pripravniki« bomo bodoči diplomanti Fakultete za social-

FOTO: RTVSLO

no delo »pahnjeni« v začarani krog brezposelnosti in težkega preživetja na trgu delovne sile, ter bomo posledično postali breme družine in družbe nasploh.

Delodajalci v teh časih sicer potrebujejo naš kader, vendar nimajo denarja za zaposlitve, prav tako ima javni sektor prepoved zaposlovanja. Projekt je dober ne samo za nas, diplomante in diplomantke socialnega dela, temveč tudi za delodajalce, saj imajo iz Evropskega socialnega sklada zagotovljena sredstva za našo zaposlitev. Poleg tega dobijo za nadaljnjo delo preverjen (praksa) in še kako potreben strokoven kader. Kolegice in kolegi so pred leti bili v podobni situaciji in si takrat sami izborili pripravništvo. Na javnem shodu od Fakultete za socialno delo do MDDSZ, so ministru predali Poziv študentk in študentov Fakultete za socialno delo k sistemski ureditvi pripravništva v socialnem varstvu skupaj z zbranimi podpisi podpore.

Takratni minister je na MDDSZ oblikoval delovno skupino, ki je bila vsak dan bližje rešitvi financiranja pripravništva v socialnem varstvu (Sušnik 2010: 3). Kolegom je uspelo in projekt »Pripravniki« je trajal do aprila 2013, ko je bil objavljen javni razpis projekta. Od takrat naprej smo socialne delavke in delavci v negotovem položaju.

Izkušnja s prakse.

Za podelitev izkušnje s prakse sem prosila kolegico, socialno delavko, ki je pripravništvo opravljala na Centru za socialno delo v Murski Soboti.

Tako je opisala svojo izkušnjo: *»Moje področje dela so bili rejništvo, skrbništvo in posvojitve, veliko pa sem prisostvovala tudi pri drugih zadevah na področju dela z družinami ter varstvom in zaščito otrok. Moje izkušnje pri opravljanju pripravništva so zelo raznovrstne in moram poudariti, da sem se veliko naučila, ker sem si s to tudi sama želela. Pri opravljanju pripravništva je zelo pomembno, kakšnega mentorja dobiš v organizaciji in kako je vodstvo nastrojeno do pripravnikov. Če primerjam svoje izkušnje z izkušnjami pripravnic, ki so istočasno opravljale pripravništvo na omenjenem centru, lahko povem, da so v večini delale na področju socialnovarstvenih pravic oz. so pobirale vloge in kopirale kakšne spise ter na teren odšle le občasno, ko so jih bile zaposlene kolegice pripravljene vzeti s seboj. Sama sem dobila mentorico, ki je bila zaposlena za skrajšani delovni čas in je bila tudi večkrat odsotna zaradi družinskih obveznosti, tako da mi je zelo zaupala in sem s časoma sama opravljala razgovore, reševala situacije, se dogovarjala z drugimi instituci-*

jami in podobno. Največ dela sem opravljala na področju rejništva, nekaj pa je bilo tudi razgovorov s področja posvojitve. Ob koncu pripravništva sem tako dodobra spoznala celotni sistem dela na Centru za socialno delo in vse večkrat sem opozarjala na določene sistemske napake (birokratski aparat, premalo terenskega dela, premalo zaposlenih, premalo povezovanja z nevladnimi organizacijami in drugimi javnimi zavodi) in na različna profesionalna mnenja ob ravnanju sodelavcev ali vodstva centra. Sama sem mnenja, da je pripravništvo nujno potrebno za osebni in profesionalni razvoj socialnega delavca, vendar le, če je izvedeno v okolju, ki je primerno in se sklada z najnovejšimi smernicami s področja socialnega dela, torej deluje po etičnem kodeksu, ki na prvo mesto postavlja ljudi.«

Jamstvo za mlade.

30. oktobra je na Fakulteti za socialno delo potekala predstavitev z naslovom Jamstvo za mlade.

Predstavitev je izvedla Sanja Leban Trojan iz Sindikata Mladi plus.

Izvedbeni načrt Jamstvo za mlade, ki ga je Vlada RS sprejela konec januarja 2014, je namenjen izboljšanju položaja mladih na trgu dela. Jamstvo za mlade prinaša 36 ukrepov zalažji prehod iz izobraževanja v zaposlitev. **S sprejetjem ukrepov Slovenija jamči, da bo v naslednjih dveh letih vsaki mladi osebi (15 – 29 let) ponujena zaposlitev ali usposabljanje na delovnem mestu, vključitev v formalno izobraževanje ali krajša oblika institucionalnega ali praktičnega usposabljanja**

FOTO: Časopis Delo

v štirih mesecih po prijavi v evidenco brezposelnih. V okviru jamstva so združeni ukrepi različnih vladnih resorjev, katerih cilj je izboljšati zaposljivost mladih ter jih aktivirati na trgu dela.

Osrednji cilji so:

1. izboljšanje prehoda iz izobraževanja v zaposlitev;
2. hitrejša aktivacija mladih brezposelnih;
3. zmanjševanje brezposelnih.

Ukrepi Jamstva za mlade se delijo na tri dele:

1. zgodnje ukrepanje in aktivacijo;
 2. podporne ukrepe in reforme;
 3. ukrepe za zaposlovanje in usposabljanje.
- (http://www.mddsz.gov.si/si/delovna_podrocja/trg_dela_in_zaposlovanje/jamstvo_za_mlade/)

Med ukrepi za zaposlovanje in usposabljanje je tudi ukrep z nazivom »Pripravnostvo«.

Na spletni strani MDDSZ o ukrepu piše: »Ukrep je v pripravi, pripravljata ga Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti in Zavod RS za zaposlovanje. **Predvidena so sredstva v višini 2.000.000 EUR, objava javnega povabila pa bo predvidoma še pred poletjem 2014**« (http://www.mddsz.gov.si/si/delovna_podrocja/trg_dela_in_zaposlovanje/jamstvo_za_mlade/ukrepi_za_zaposlovanje_in_usposabljanje/#c18949).

Še enkrat preberite zadnji stavek.

Članek pišem v novembru 2014, o javnem povabilu pa ni ne duha ne sluha. Kje so ta sredstva, se lahko le vprašamo.

Kot sem že omenila, Jamstvo za mlade vsebuje 36 ukrepov. Sama pa sem iz predstavitve Sanje Leban Trojan izluščila naslednje glavne poudarke za brezposelne mlade, prijavljene v evidenco brezposelnih oseb:

1. potrebno se je izobraziti o Jamstvu za mlade in podobnih projektih/ukrepih, ki jih pripravlja država za zaposlovanje mladih;

2. potrebno je spremljati ukrepe, ker nikoli ne vemo, kdaj bo izdan nov razpis za posamezni ukrep;

3. k svetovalcu na Zavodu za zaposlovanje moramo priti dobro pripravljeni, le tako bomo namreč od njega izvedeli največ, kar lahko;

4. pri razlagi pogojev za prijave na razpis oziroma pri razlagi pogojev o ukrepih Jamstva za mlade se moramo obrniti na društva pravnikov in davčnih svetovalcev;

5. »googlajmo«, raziskujmo ukrepe za zaposlovanje mladih, raziskujmo, kako se lahko dodatno izobražujemo in usposabljam.

Več o Jamstvu za mlade in o podrobnih ukrepih si lahko preberete na spletni strani MDDSZ: http://www.mddsz.gov.si/si/delovna_podrocja/trg_dela_in_zaposlovanje/jamstvo_za_mlade/

FOTO: www.fsd.uni-lj.si

Viri in literatura:

Leban, Trojan, S. (30.10.2014). Jamstvo za mlade (predstavitve). Ljubljana: Fakulteta za socialno delo.

Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti – Jamstvo za mlade: http://www.mddsz.gov.si/si/delovna_podrocja/trg_dela_in_zaposlovanje/jamstvo_za_mlade/ (dostopno dne 31.10.2014).

Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti – Ukrepi za zaposlovanje in usposabljanje (Pripravnništvo): http://www.mddsz.gov.si/si/delovna_podrocja/trg_dela_in_zaposlovanje/jamstvo_za_mlade/ukrepi_za_zaposlovanje_in_usposabljanje/#c18949 (dostopno dne 31.10.2014).

Socialna zbornica Slovenije – Pripravnništvo v socialnem varstvu: <http://www.szslo.si/3Dejavnosti/34Pripravnistvo.htm> (dostopno dne 31.10.2014).

Sušnik, M. (2010). Študentska pobuda za pripravnništvo v socialnem varstvu (diplomsko delo). Ljubljana: Fakulteta za socialno delo.

Študentska skupina za pripravnništvo (april 2014). Odprto pismo: Ureditev pripravnništva in delovnih mest na področju socialnega varstva. Ljubljana: Fakulteta za socialno delo.

Študentska skupina za pripravnništvo (oktober 2014). Odprto pismo: Ureditev pripravnništva in delovnih mest na področju socialnega varstva in sodelovanje na odprti razpravi: »Pripravnništvo na področju socialnega varstva – kdaj in kako?« Ljubljana: Fakulteta za socialno delo.

Vuk M. (28.7.2014). Odgovor na Odprto pismo: Ureditev pripravnništva in delovnih mest na področju socialnega varstva. Ljubljana: MDDSZ.

in na spletni strani Zavoda Republike Slovenije za zaposlovanje, kjer se na naslovni strani nahaja zavihek Mladi: <http://www.ess.gov.si/>.

Kje oglašujemo, kako se nam lahko pridružiš?

O vseh novostih vas ves čas obveščamo na dveh FB skupinah, in sicer na **Pripravnništvo FSD** in na **Socialci (socialni delavci)**.

Za kakršnakoli vprašanja nam lahko pišete na naš spletni naslov

pripravnistvo.socialnovarstvo@gmail.com, kamor nam lahko tudi sporočite, če se nam želite pridružiti.

O novostih glede pripravnništva vas bomo še naprej obveščali v naslednjih številkah našega časopisa.

V članku sem hotela predstaviti, kaj delovna skupina, katere članica sem, ureja na področju pripravnništva, kje se trenutno nahajamo pri vzpostavljanju dialoga z ministrstvom in kakšna je trenutna situacija glede pripravnništva.

Projekt Jamstvo za mlade je aktualen projekt, vabim vas, da ga preučiti in poiščete, kaj bi bilo v njem dobro za vas. In pa seveda »googlajte« – nikoli namreč ne veste, kje se vam lahko odpre nova priložnost in možnost za zaposlitev.

Doživeti Indijo

FOTO: Katarina Godec

Skozi okno letala sem zagledal nedokončane, porušene stavbe, barakarska naselja ... Letalo je še enkrat elegantno zaokrožilo nad pristajalno stezo in se začelo spuščati proti Kolkati, naše prvem postanku v 40-dnevnem prostovoljnem misijonskem taboru, kamor se nas je odpravilo 6 študentov: Maša, Nastja, Katarina, Ema, Evgen, Gašper in salezijanec Peter.

Neznosna vročina in vlaga sta poskrbeli, da smo se začeli potiti brž, ko smo stopili iz varnega in klimatiziranega letališkega poslopja. Še preden smo dodobra zadihali, so se okrog nas že gnetli domači taksisti. V polomljeni angleščini so nas želeli prepričati, da je njihova cena najugodnejša, da imajo najboljši avto, čeprav so imeli vsi popolnoma enake (taksije rumene barve, v notranjosti okrašene z raznimi kipci bogov, s polomljenimi stranskimi ogledali in pokvarjenimi števcji za hitrost in količino goriva), in seveda, kako so oni najboljši vozniki, ki nas bodo hitro in varno dostavili do zelene destinacije. Promet v mestu je pravi kaos. Ušesa začnejo kmalu trpeti zaradi hupanja, glavo obračša na levo in desno, saj ne veš, s katere strani se bo vate zaletelo kakšno vozilo, kar naenkrat se pred avtom znajde star možakar, ki vleče rikšo, ali pa pešec, ki se je odločil, da bo na vsak način prečkal to minsko polje avtomobilov, avtobusov in tovornjakov.

Bolj kot sam prometni kaos pa so se me dotaknili ljudje in okolica. Kamorkoli sem pogledal, sem videl revščino, lačne otroke, ljudi, ki ležijo na ulicah, otroke, ki delajo razna težka dela ali prosjačijo, stare rikšarje, podhranjene živali, ki v tej vročini in vlagi ležijo ali pa se pasejo po smeteh, in tisto, kar me je najbolj pretreslo, so pogledi vseh teh ljudi. Nisem jim mogel zreti v oči, kajti imel sem občutek, kot da v meni vidijo turista, belca, bogataša, ki živi popolno življenje. Kmalu sem se začel spraševati, če je moje življenje oziroma življenje v zahodnem svetu res tako imenitno. Odgovore sem začel dobivati v naslednjih dneh.

Hoja po Kolkati v zgodnjih jutranjih urah je bila šokantna. Ljudje so spali po ulicah, pod sabo so imeli pogrnjeno le kakšno

FOTO: Gašper Ločnik

tanko tkanino, v rikšah, otroci brez staršev na delavskih kontejnerjih. Nekateri moški in ženske so se že umivali ob za to namenjenih prostorih ob cesti z vodo, napeljana iz delte reke Ganges.

Ljudje, razen bogatejšega sloja, nimajo svojih kopalnic in toalete. Njihovo stanovanje po navadi predstavlja polivinilasta streha, ki je razpeta na ulici in ščiti družino pred padavinami. Pod to »streho« pa se nahaja improvizirana kuhinja, ki je obenem tudi prostor za spanje.

FOTO: Gašper Ločnik

Ob tem bi poudaril, da je ravno neurejenost sanitarij v mestih eden od največjih problemov Kolkate oziroma Indije nasploh. Moški počepnejo ob cesti in opravijo malo potrebo v kanal, ki teče ob njej, večji problem pa to predstavlja ženskam. Čez dan namreč ne morejo dostojno opravljati potrebe, saj bi jih vsi gledali, ponoči pa morajo hoditi na posebej zanje urejene toalete, ki se mnogokrat nahajajo v popolni temi in daleč od doma, kar pa seveda pomeni veliko nevarnost za vsako izmed njih.

Temperatura, ki ob 5.00 zjutraj že presega 30 °C, z močno vlago, pogosto nad 90 %, otežuje vsakršno delo. Že vsak gib povzroči, da si v minuti preznojen. Sprva sem mislil, da se ljudem popoldne ne da ničesar delati in zato samo posedajo in ležijo, vendar sem na lastni koži občutil, da je v takšnih razmerah delo skoraj nemogoče. Seveda ne smem pozabiti omeniti, da v mestu, kjer prevladuje revščina, ni ravno poskrbljeno za delovna mesta. Po ulicah je ogromno prodajalcev sadja, zelenjave, stojnic s

sariji in ostalimi oblačili, starejših moških v strganih majicah, ki loščijo čevlje uglajenim gospodom, trgovcev, ki prodajajo v tradicionalnih »mini« trgovinicah, raznih mehanikov, mesarjev, taksistov, motornih rikšarjev in seveda ljudi – konj; to so rikšarji, ki na svojih plečih prevozijo ogromno ljudi in tovora za pičlih nekaj rupij, s katerimi omogočijo družini krožnik riža na dan.

Ljudje so v primerjavi z nami temnejše polti in bistveno nižje rasti. Ženske so oblečene v sarije pisanih barv, moški pa po navadi nosijo tanke bele majice ali pa so kar brez njih. Otroci, ki hodijo v šolo,

FOTO: Gašper Ločnik

nosijo šolske uniforme, ostali, ki živijo na ulici, so v raztrganih oblačilih, najmlajši pa kar goli.

FOTO: Gašper Ločnik

S pojmom ulica naletimo še na eno veliko težavo. To je prosjačenje, ki se dogaja na vsakem koraku. Ogromno je ljudi s telesno oviranostjo, ki ležijo na ulicah in na železniških postajah; otrok, ki stečejo stran od staršev in se te začnejo oklepiti ter prositi za hrano in denar. To so prizori, ki se te dotaknejo, na katere se ne moreš pripraviti, hkrati pa se zavedaš, da te problematike ne moreš rešiti. Izkoriščanje otrok za prosjačenje je ogromno, prav tako kot je ogromno tudi ostalega dela, ki ga morajo opravljati. Pogosto so otroci edini vir dohodka, ki ga družina premore. Težko je gledati mala, suha telesa, ki opravljajo težka fizična dela ali morajo za preživetje prositi oziroma ukrasti kakšno sadje na ulici in upati, da jih ne bo nihče zalotil.

Misel, da si ob tem kot človek tako nemočen, je strašanska. A kljub vsem okoliščinam, v katerih ti ljudje živijo, toni smeti, ki se nahajajo na ulicah in v jarkih, milijonom lačnih ust, nemogočim vremenskim razmeram, ki se jim v poletnih mesecih pridružijo še monsunska neurja, ki lahko v trenutku poplavijo vse ulice in tako zalijejo edina prenočišča, ki jih imajo prebivalci Mesta radosti, kot Kolkato v svojem romanu poimenuje Dominique Lapierre, ti ljudje še vedno najdejo moč, da se ti nasmehnejo, da se ti s sklenjenimi rokami pred obrazom priklonijo in spregovorijo s tabo ter te povprašajo, od kod prihajaš in kako ti je ime. Mar ni to neverjetno! Ne vem, od kje črpajo moč, da so tako prijazni, kljub temu, da jim v tem vlemestu nasproti stoji neznan človek iz povsem drugega in drugačnega konca sveta.

V Sloveniji je stvar popolnoma drugačna. Ko se sprehajam po Ljubljani, namreč največkrat vidim ljudi mrkega obraza, ki se jim vedno nekam mudi, nasmeha ali prijazne besede pa ti sploh ne namenijo. Kot

FOTO: Gašper Ločnik

sem že prej omenil, nisem mogel verjeti, kako so tisti ostri pogledi Indijcev, ki so me prvi dan prebadali, nenadoma izginili. Vstopni točki do domačinov pa sta bili le preprost nasmeh in pozdrav, za katera sem opazil, da ju v tem mestu vsi premorejo.

FOTO: Gašper Ločnik

Izjema niso niti starejši in bolni v ustanovi Prem Dan, eni izmed ustanov za bolne in najrevnejše ljudi z ulice, ki jo je ustanovila Mati Terezija. V tej in ostalih njenih ustanovah poleg sester Misijonark ljubezni in domačinov vsakodnevno prostovoljstvo opravljajo mladi iz vsega sveta.

Prem Dan bi opisal kot nekakšen dom za ostarele. Moški prostovoljci gredo delat na moški oddelek, medtem ko ženske na ženskega. Prvo delo, ki smo ga opravili, je bilo sušenje in obešanje opranega

perila. Vsem, ki prebivajo tu, vsak dan operejo dele oblačil ali posteljnine, ki jih je potrebno potem posušiti. Sledila je jutranja nega. Ta obsega več vrst opravil; od razgibavanja, masaž, britja s super zarjavelo britvico, pri katerem moraš biti posebej pazljiv, da koga ne urežeš, vodenja moških na toaleta ali pa preprosto samo sedenje ob posamezniku in pogovarjanje z njim. Čeprav večina ljudi tam ne zna angleško in tudi jaz ne znam hindija, je poseben občutek, da si z nekom in ga poslušáš, čeprav ga ne razumeš. V dom so sprejeti ljudje z motnjo v duševnem razvoju, z odrezanimi udi, s takšnimi in drugačnimi boleznimi, predvsem pa so to revni in zapuščeni, ki brez oskrbe, topline in hrane, ki jo tu dobivajo, po vsej verjetnosti ne bi dolgo preživel v krutem okolju, ki ga predstavlja Kolkata. Seveda ne gre za takšen dom za ostarele, kot jih poznamo pri nas. Vse je urejeno v zelo skromnih razmerah, kljub temu pa sta močno prisotna čut in ljubezen do sočloveka.

Pri delu, ki smo ga opravljali, smo imeli na voljo dva vozička, od tega enega brez enega kolesa, ki sta služila temu, da smo lahko moške vozili v kopalnico. Nekateri so se do tja priplazili samo po rokah in po riti in niso želeli naše pomoči, saj so dejali, da zmorejo sami. Starejše smo postregli tudi s čajem in kosilom ter nato vse pospravili. Dopoldanski urnik prostovoljnega dela je hitro minil, kar pa je bilo za nas povsem dovolj, saj človek potrebuje kar nekaj časa, da se navadi na podnebje in drugačen način življenja.

FOTO: Gašper Ločnik

Štirje dnevi, ki smo jih preživeli v Kolkati, so prehitro minili. Okusil sem blišč in bedo, ki ga ponuja to multikulturno in multiversko mesto. Začel sem razmišljati in si zastavljati vse globlja vprašanja. Če sem omenil, v kaki revščini in težkih razmerah živijo ljudje, pa je potrebno razmišljati še o njihovem bogastvu. Tu seveda ne mislim na materialno bogastvo, ampak na tisto notranje, osebno. Telefoni, televizija, internet, kopalna kad, oblačila blagovnih znamk so za večino ljudi popolna neznanaka, poznajo pa alternative, ki jim pomagajo preživeti težke dni; to so vera, nasmeh, prijazna beseda in odnosi, ki jih ohranjajo žive. Mar ni ravno to tisto, kar človeka bo-

gati, ga spodbuja, mu je v oporo, ko je na tleh in v stiski, ter ga osrečuje?

Po deževni noči smo se 1. 7. s taksiji odpeljali proti letališču. Poplavljene ulice in nekatere ceste, otroci, ki so skakali po vodi, ljudje, ki so sušili svoja oblačila, natrpani avtobusi, ki prevažajo ljudi in seveda na tisoče rikšarjev, ki iščejo svoj zaslužek po ulicah mesta, so se začeli oddaljevati. Čakal nas je let v Dimapur, glavno mesto zvezne države Nagaland na severovzhodu Indije, in potem vožnja do treh vasic v zvezni državi Manipur, kjer smo razdeljeni po parih, preživeli naslednji mesec našega prostovoljnega dela.

■ Valerija ŽEBOVEC

Pogled brucke

Draga Ana!

Prvi mesec na faksu ... Nikakor se ne more primerjati s srednjo šolo. Vsaj z mojo prejšnjo ne. Zabave se tukaj začnejo šele takrat, ko sem jaz ponavadi že spala. Nikakršnih testov in spraševanj že mesec dni po začetku pouka, še posebej pa nikakršnih domačih branj, obveznih dram za pripravo na maturo in nenehnega strašenja z njo. No, tukaj nas strašijo z izpiti, vendar so ti relativno težki – kakor za koga. Seveda sem morala že takoj preizkusiti vse prednosti študentskega življenja – škoda le, da bonov ne smeš uporabljati pogosteje kot s štiriurno razliko. ;) Nič več malic v skupni jedilnici! Zdaj so te skupne malice zamenjali dolgi pogovori o različnih temah v bližnji kavarni, ko ima tvoja skupina (ali pa tudi kakšna druga) slučajno dve uri prostega časa med predavanjem in naslednjimi vajami. Še vedno čakam trenutek, ko se bom tako vrgla v delo, da bom raje ostajala v Kamr'ci – aja, to je prostor, kjer poteka večina druženj med študenti (če odštejem kavarne) – kot pa šla s prijatelji na kakav oz. kavo. Pa ti ljudje! Sošolci so resnično super – smo se že morali najboljši zbrati na kupu. ;) Sediš v predavalnici in poslušáš profesorja ... Si predstavljaš? In potem, ker so predavanja dolga že 45 minut (in dobro veš, da je to najdaljši možni čas koncentracije za nekoga, ki je ravno prišel s srednje šole) se avtomatsko obrneš k sosedu in spregovoriš kakšno besedo, saj se moraš nujno za minuto ali dve odklopiti od poslušanja profesorja, pa če je še tako zanimivo. In ker slučajno študiraš socialno delo, se zgodi, da z vsakim sosedom najdeš kakšno skupno temo: tako od nekoga izveš, da je iz podobno velike družine kot ti in povrh še iz iste občine, ti pa zanj še slišal nisi! Lahko ugotoviš tudi, da je nekdo iz istega mesta ali vasi kot tvoji stari starši, h katerim si vsako poletje hodil na počitnice, pa ga tudi nisi srečal. To pa privede do tega, da se minuta ali dve za oddih spremenita v živahen klepet, ki se po predavanju nadaljuje zunaj na kavi in še kdaj kasneje. Kar pa se tiče starejših študentov ... Se spomniš, kako sem se bala, koliko časa bom potrebovala, da se privadim na fakulteto, na predavalnice, še posebej pa na ljudi, saj nisem poznala (skoraj) nikogar? Ta strah se je razblinil že na stojnici na predprvi dan pouka, ko so bili nam, radovednežem, starejši študentje na voljo za vsako vprašanje. Ker so sami rekli, da neumnih vprašanj ni, jih tudi nismo mogli zastaviti, zato smo na vsako vprašanje dobili odgovor, kar nam je vsekakor olajšalo prihod na fakulteto. No, tako, to ti povem za sedaj, se pa kmalu spet oglasim ... Lepo se imej do takrat.

Tvoja brucka Valerija

P. S. Se lepo sliši brucka, a ne?

Profesor se predstavi:

Gabi Čačinovič Vogrinčič

FOTO: Revija Jana

Kaj ste želeli postati po poklicu kot otrok?

Kot otrok sem želela postati zgodovinarica. Hotela sem študirati zgodovino, saj me je ta od nekdaj zelo zanimala. V mladosti sem prebrala celo zbirko knjig o Gotih, njihovem življenju in postavljanju v svetu, pri tem pa so me zelo zanimali predvsem ljudje, zato sem mislila, da je zgodovina tisto, kar je pomembno, da razumem, da študiram, da vidim. In to sem mislila do približno trinajstega leta.

Pri trinajstih letih pa sem se srečala s psihologijo. Ko sem bila mlajša namreč sploh nisem vedela, da ta obstaja. S psihologijo sem

se torej srečala, ko se je sestra moje najboljšje prijateljice, ki je bila od naju starejša sedem let (Midve sva šli takrat ravno v gimnazijo. To je bilo v času, ko sem še živela v Švici, kjer grejo otroci v gimnazijo ali srednjo šolo po šestem letu osnovne šole, kar se mi zdi zelo zgodaj in prehitro, saj otroci pri dvanajstih letih še ne vejo, kaj bi počeli v življenju.), vpisovala na študij psihologije. Ko sem jo vprašala, kaj študira in mi je tako lepo razložila, da gre za vedo, ki se ukvarja s človekom, z njegovim doživljanjem, razumevanjem, čustvi, notranjim svetom in ravnanjem, sem si rekla samo »vav«, to je pa tisto, kar me zanima.

Že od nekdaj sem namreč vedela, da me zanimajo ljudje in odnosi med njimi, ampak tako kot pri zgodovini sem tudi pri psihologiji začutila, da hočem vedeti in razumeti več. Ko sem študirala psihologijo, sem se zavedala, da bom šla v znanstveno raziskovanje. Zanimala me je motivacija, zanimala me je nevroznanost. Vedno bolj pa sem videla, da to ne bo dovolj dobro in da potrebujem nekaj drugega, da hočem delati neposredno z ljudmi. Pri psihologiji se nismo učili dela z ljudmi, sem pa kljub temu pridobila dovolj znanja, da sem si potem to upala.

Gabi pri 13 letih.

Mama si je sicer za vse tri sestre želela, da bi bile zdravnice, oče pa je razmišljal, da bi študirala novinarstvo, ker je bil sam znan publicist in vseživljenjski diplomat, ampak sama sem nekako vedela, da bom šla v psihologijo in sem ob polnoletnosti dobila od očeta psihološki leksikon za odločanje na nadaljnjih poteh, tako da sem bila še trše odločena, da bom študirala psihologijo.

Vendar pa to, kar sem zdaj, dolgujem socialnemu delu in ne psihologiji. Psihologija je bila le izhodišče, moja sreča pa je, da sem prišla na Fakulteto za socialno delo.

Katera je bila največja neumnost, ki ste jo kdaj naredili?

Verjetno sem naredila veliko neumnosti, čeprav sem drugače precej prestrašen in strašno obziren človek. Prej naredim nekaj za druge, kakor sama zase.

Ena od manjših neumnosti, ki je imela smešne posledice, se je zgodila, ko sem hodila v žensko gimnazijo v Zürichu. S sošolko sva bili dežurni in sva pospravljali zemljevide, potem pa je rekla nekaj smešnega in začela sem se smejati. Seveda se je potem začela smejati še ona, tako da sva komaj prišli do sape. Kričali in kričali sva po tistem hodniku in se tako smejali, da sploh nisva mogli nehati. Potem je prišla dežurna učiteljica, smrtno resna, stroga, in zaradi smejanja sva morali k ravnatelju – to je bilo pristno srčno veselje, zato sem bila res razočarana, ker je bilo kaznovano.

Potem pa sem naredila še eno grozno neumnost. Strašna stvar, še danes me boli srce. Imam dva otroka – Mateja Andraža, ki je umetnik, in Ano, ki je docentka na Filozofski fakulteti. Nekoč je bil Matej Andraž nekje v tujini, še takrat, ko je študiral zgodovino umetnosti, jaz pa sem pospravljala njegovo sobo. Povedala sem mu, da bomo generalno očistili hišo in bomo seveda pospravili tudi njegovo sobo. Obljubila pa sem, da se ne bom ničesar dotaknila. Pod posteljo je imel pločevinke od barv. Seveda je zelo nezdravo, da pločevinke hraniš pod posteljo, hkrati pa tam ni bilo ravno veliko prostora, zato sem si rekla, da jih bom vrgla v smeti.

In sem jih res! A v eni od teh pločevink je hranil ljubezenska pisma svojega dekleta. Počutila sem se grozno. Seveda nisem mogla vedeti, da se v pločevinki za barve nekaj nahaja, a kljub temu je največja neumnost, ki sem jo naredila, da sem šla pospravljat nekaj, kar ni bilo moje, sploh, ker sem pločevinke vrgla v smeti, brez da bi preverila, če so prazne. Tudi če nisem hotela in sem se tisočkrat opravičila, je bil sin grozno prizadet in razočaran nad menoj. Zdaj se ničesar njegovega ne dotaknem več.

Anekdota iz študentskih let.

Bili smo zelo povezan in garaški razred psihologov; v mojo generacijo spadajo doktor Stritih, ki me je tudi povabil sem, Marja Stojin iz svetovalnega centra, Anica Uranjek in Janez Svetina, ki je na žalost že preminil. Bili pa smo tudi zelo kritični do profesorjev, saj smo imeli nekaj zelo slabih profesorjev.

Enkrat smo se vsi zbrali na predavanju pri enem od profesorjev, katerega nismo popolnoma nič razumeli – govoril je namreč brez repa in glave – in smo se dogovorili, da bomo vse dobesedno zapisovali, da bi potem sam videl, kaj je govoril. Tako smo vsi sedeli in pisali, nato pa smo povedano sestavili skupaj. To ne pomeni, da profesor ni ničesar znal, vendar pač ni bil profesor, ki bi znal podajati snov, enostavno ni bil v odnosu in stiku z nami. Ne zadostuje, da znaš. Svoje znanje moraš biti sposoben razumljivo predati naprej. Naš namen ni bil, da bi užalili profesorja, bolj smo hoteli sami sebi dokazati,

da se ga resnično ne da ničesar razmeti.

Zanimiva anekdota iz mojih študentskih dni je tudi, ko je bila naša skupina zadolžena za pripravo brucovanja. Bili smo taki pridni študentje – nismo pili, nismo delali neumnosti, bili smo sto odstotno smrtno resni, ampak seveda nismo mogli k temu pripraviti vseh študentov. Mi smo že imeli sokove in vodo, ostali pa so prinesli alkohol s seboj. Saj smo imeli dober program in vse, ampak zjutraj smo morali pa vse sami pospravljati. Saj veste, kako zgleda brucovanje.

Kot študentje psihologije smo bili zelo aktivni, zahtevali smo vedno več: več znanja, več izpitov. Smo pa tudi zelo pomagali drug drugemu. Smešno je recimo to, da en moj kolega, ki je že delal, ni utegnil opravljati vaj in je zato vse prepisal od mene, z mojim dovoljenjem seveda, nato pa vedno dobil boljšo oceno od mene. To pa zato, ker je on zelo lepo pisal, jaz pa imam grozno pisavo. Ko so tako moje vaje, pisane z njegovo pisavo, prišle do profesorjev, so bile absolutno boljše od vaj v moji pisavi. On še danes pravi, da brez

FOTO: Časopis Delo

mene sploh ne bi nikoli diplomiral.

Smešna anekdota s predavanj na FSD.

Ko sem začela poučevati tukaj, saj veste, to je bilo pred stotimi leti, sem bila zelo mlada in spomnim se, da sem prikorakala v polno predavalnico, imela sem strašansko tremo, nihče se ni zmenil zame, počasi sem prodirala skozi razred, prišla za kateder, pa se še vedno ni nihče zmenil zame. Nisem vedela, kaj naj naredim, nato pa sem stopila na prste in rekla: »Hej, tukaj sem.« Potem so se študentje počasi umirili in me gledali in končno sem lahko rekla: »Jaz sem Gabi Čačinovič Vogrinčič.«

Letos marca smo imeli na podiplomskem študiju interaktivno diskusijo, študentje so se pogovarjali med seboj in kar na enkrat je eden izmed njih vstal in rekel: »Pri teh letih pa bi morali to že znati.« Obstala sem in ga vprašala, kdaj je rojen. Ugotovila sem, da je petdeset let mlajši od mene. In to je res, to je na nek način šok. To je celo življenje.

Nekoč smo imeli veliko skupinskega dela, imeli smo eksperimentalne tedne, kar je pomenilo, da smo v manjših skupinah cel teden delali na določeni temi, vsak profesor je imel svojo skupino. Zunaj na hodniku je visel seznam, na katerega so se lahko k določenemu profesorju vpisali študentje, vsaka skupina pa je obsegala petnajst mest. Meni se je zelo pogosto zgodilo, da v skupini nisem imela skoraj nikogar. Študentje sami so rekli, da se ne želijo prijaviti, ker delam tako smrtno resno. Potem so se morali od tam, kjer jih je

FOTO: Valerija ŽEBOVEC

bilo preveč, prerazporediti in na koncu sem imela v skupini trinajst neprostovoljnih študentov. Zato sem jih seveda morala od začetka očarati, običajno pa smo tudi krasno končali.

Zelo lepo so me presenetili moji študentje, ko sem se upokojila. Povabili so me na filmski večer in me prosili, naj sporočim, če lahko pridem, da bi sodelovala, ker eden od kolegov sooblikuje program. Seveda sem prišla in na koncu je vse skupaj izpadlo kot neke vrste zahvala

meni. Strašno lepo. Pričakali so me z velikim šopkom in deščico z napisom »Če ne veš, kam hočeš priti, se ti ni treba bati, da bi kdaj prispel« ter škatlo mercijev, ker vejo, da imam rada kavo in čokolado. To je rak v socialnem delu – da ne socialna delavka ne ljudje, s katerimi dela, ne definirajo točno, kam želijo priti. Podarili so mi tudi sovico Swarovski, znak moje modrosti. Bila sem zelo ganjena. Ne poznam sodelavca, ki bi ob upokojitvi dobil tako priznanje s strani študentov.

Vedno sem zamujala na predavanja in nekoč so mi študentje opisali, kako zgleda moj prihod. »Najprej slišimo hitre korake, Gabi teče, potem vidimo veliko torbo, nato pa zadaj prisopiha še Gabi.«

Kaj skuhate, ko ste v soboto doma?

Pri nas doma od nekdaj kuhamo vsak dan. Pogosto kuham špansko juho – gosta enolončnica s krompirjem, klobaso, zeleno papriko, paradižnikom, grahom in veliko peteršilja. Skuham tudi grahovo juho z domačimi žličniki, golaž, ajdovo kašo v več različicah. Za Mateja večkrat skuham »chili con carne«, otroci pa včasih hočejo tudi ocvrto meso.

Kaj ste danes že naredili zase?

Moja slabost je »najprej ostali nato jaz«. Nekaj, kar pa vsak dan naredim zase, je, da pojem bogat zajtrk in zraven berem roman. Ko sta bila otroka majhna, sem vstala eno uro prej, da sem lahko jedla in brala roman. To je moj vsakdanji vir moči, moje pribežališče. Pa seveda bližina moje-

Valerija in Gabi.

ga moža.

Za konec pa še vaš moto.

V življenju mi je blizu rek avstralskih Aboriginov: »Ko hodiš po poti celi dolgi dan, da opraviš tisto, kar moraš opraviti, potem se moraš zvečer ustaviti, da te duša dohiti.«

V socialnem delu pa mi je blizu citat S. Hessela: »Moramo zavrniti nesprejemljivo, ustvariti novo, izumiti neznano.«

Dino ČERNIVEC

2. Regionalni kongres študentov socialnega dela

Od 10. do 13. aprila 2014 je na naši fakulteti potekal 2. regionalni kongres študentov socialnega dela. Pravzaprav gre za mednarodni kongres držav bivše Jugoslavije, katerega so se skupaj z nami, študentkami in študenti Fakultete za socialno delo v Ljubljani, udeležili še študentje in študentke iz Zagreba, Skopja, Mostarja, Sarajeva, Banje Luke, Beograda in Podgorice, ki se prejšnje leto kongresa, ki je potekal v Zagrebu, niso udeležili. Kongres smo organizirali Petra Jalšovec, Patricija Vidonja, Mateja Mlinarič, Laura Radešič, Gašper Ločičnik, Dino Černivec, Ana Marija Cimperman in Urška Forštnarič, študentje različnih letnikov Fakultete za socialno delo.

Za organizacijo kongresa so nas navdušili organizatorji 1. kongresa v Zagrebu, ki smo ga obiskali lansko leto in je bil zares odlično izpeljan. Sami smo se odločili, da izvedbo kongresa dvignemo še na višji nivo.

Naslov osrednje teme celotnega kongresa je bil Socialno delo z družino, glavni cilji pa so bili deljenje znanja, novih metod, konceptov, primerov dobre ali slabe prakse ter predlogov študentov in delavcev. Osrednja tema je bila nato razdel-

REGIONALNI KONGRES ŠTUDENTOV SOCIALNEGA DELA

LJUBLJANA 10. 4. 2014 - 13. 4. 2014

Uradni logotip kongresa.

Vsi udeleženci kongresa.

FOTO: Laura Radešič

jena na 5 različnih sekcij.

Te so: Otroci in mladostniki, Rejništvo in posvojitve, Star človek v družini, Družina in hendikep ter Odvisnosti in duševno zdravje.

Vsako sekcijo sta vodila dva izmed organizatorjev kongresa, s svojim nagovorom pa jo je otvoril eden izmed profesorjev naše fakultete. Študentje so nato na vsako temo predstavili svoje ugotovitve. Po vsaki predstavitvi je sledila zanimiva debata.

Najpomembnejša novost letošnjega kongresa je bil prav gotovo praktični del – aktivno reševanje določene težave, s katero se socialne delavke in delavci v določeni državi srečujejo.

Predstavniki vsake fakultete so razmislili o problemu v zvezi s študijem ali z opravljanjem socialnega dela, ki so ga želeli razrešiti na državni ravni ali na ravni fakultete. Vsaka skupina je problem predstavila ostalim skupinam, nato pa smo skupaj naredili načrt njegovega reševanja.

Na ta način je nastalo še več odličnih projektov.

V Ljubljani je tako nastal projekt Živa knjižnica – gre za projekt razbijanja predsodkov in stereotipov o ljudeh, ki bo potekal na srednjih šolah. V Banji Luki je nastal projekt, s katerim želijo študenti in študentke socialnega dela doseči, da bi imeli v okviru študija več prakse. V Zagrebu želijo s projektom vplivati na to, da bi se študentje poleg študija bolj pogosto odločali za opravljanje prostovoljnega dela. V Skopju se borijo za zmanjševanje števila otrok, ki so na ulicah prepuščeni sami sebi. V Mostarju se trudi jo uveljaviti etični kodeks socialnega dela. V Sarajevu se borijo, da bi bili študentje

Predavanje Petre Jalševac.

FOTO: Laura Radešić

Načrtovanje projektov.

FOTO: Laura Radešić

aktivnejši v raznih društvih, nevladnih in študentskih organizacijah. V Beogradu so začeli s projektom, s katerim želijo doseči, da bi se za študij socialnega dela odločali študentje in študentke, ki jih to področje zares zanima; njihov namen je torej zmanjšati število fiktivnih študentov. V Podgorici pa so naredili projekt, s katerim se borijo proti nasilju v osnovnih in srednjih šolah.

Na kongresu smo se dogovorili, da bo ta potekal tudi naslednje leto, in sicer v Mostarju.

Udeleženci kongresa smo vsekakor pridobili pomembne izkušnje, ki nam bodo v prihodnje koristile tako pri našem študiju kot tudi pri strokovnem delu, organizatorji pa smo dokazali, da lahko skupina študentov sama organizira velik in odličen projekt. velik in odličen projekt.

ŠO FSD in ŠS FSD se predstavita

■ ŠO FSD

Študentska organizacija Univerze v Ljubljani FSD je predstavnica vseh študentov Fakultete za socialno delo. Naša obveza je, da na eni strani skrbimo za pestrost študentskih obštudijskih dejavnosti, na drugi pa zastopamo splošne interese študentov in jih udeležimo na najvišji politični ravni.

Letos smo se za kandidaturo odločili Nika Vukša (predstavnik visokošolskega zavoda kot študentska poslanka), Anja Kutnjak (predstavnik področja kulture, izobraževanja in založništva) in Peter Srebrnič (predstavnik področja športa, turizma in mednarodnega sodelovanja) ter si nadeli ime Socialci. Poleg nas treh bosta v Upravnem odboru ŠO FSD sodelovala še dva člana. 4. član bo letos Luka Rajbar, 5. član pa bo izvoljen iz Študentskega sveta Fakultete za socialno delo.

Za kandidaturo smo se odločili, ker bi radi skupaj s študenti izpeljali čim več študijskih in obštudijskih projektov.

Da ne bomo dolgozeli, bi radi omenili le nekaj projektov, ki jih imamo v načrtu za naslednji dve leti:

- enodnevni predbožični izlet;
- zdravi, energijski zajtrki;
- 3-dnevna ekskurzija;
- Chagi in Zamaro ugodnosti;
- športne aktivnosti (nogometna in odbojarska ekipa);
- delovni vikend;
- obisk institucij, v katerih smo zaposljivi;
- tematski žuri (predizpitni, poizpitni, medizpitni);
- dobrodelne akcije (kuhanje za brezdomce ...);
- pustovanje in obisk kurentov na FSD;
- drugi projekti, ki jih boste predlagali vi, študenti Fakultete za socialno delo.

Vsi projekti bodo financirani in sofinancirani s strani Študentske organizacije Univerze v Ljubljani (ŠOU), Zamaro Coffee lounge, g3spíríts in drugih sponzorjev.

Ekipa Socialci si želi novih članov, idej in projektov, tako da ste v našo ekipo najlepše vabljeni vsizainteresirani.

EKIPA SOCIALCI

ŠS FSD ■

Večina vas ve vsaj nekaj malega o **Študentskem svetu**, zato ne bi rada dolgovezila in bom predstavila samo njegove osnovne naloge.

V Študentski svet smo vključeni predstavniki letnikov, izrednih študentov in študentov, ki so vzeli dodatno leto. Študentski svet ni pomemben za študente samo zato, ker se lahko obrnete na nas v primeru, da potrebujete informacijo, ampak tudi zato, ker smo vključeni v delovanje organov fakultete.

Sodelujemo v senatu, akademskem in upravnem zboru fakultete ter v različnih komisijah. To je pomembno zato, ker v omenjenih organih sodelujemo in ker izvemo, kaj se dogaja na področju naše fakultete, pa tudi na področju univerze. Poleg tega lahko Študentski svet, oziroma njegovi predstavniki, v primerih, v katerih je to potrebno, poda svoje mnenje. Pomembno je vedeti tudi, da imamo mesečne sestanke z dekanjo, na katerih lahko izvemo stvari, ki nas zanimajo, se pritožimo, če je to potrebno, in dobimo dodatne informacije o tem, na koga se lahko v določeni zadevi obrnemo.

V prejšnjem študijskem letu smo predvsem finančno pomagali različnim projektom, ki jih izvajajo društva in študenti naše fakultete. Letos sodelujemo tudi pri časopisu in upam, da bo to postal dolgoročni projekt. Poleg tega bomo poskušali ponovno uvesti tutorstvo, kar bi pomenilo, da ne bi več imeli samo uvajalnega tutorstva, ampak tudi predmetno tutorstvo in tutorstvo za vsak letnik posebej.

Kar bi rada še posebej poudarila je, da se lahko vsak študent obrne na nas s prošnjo, predlogom, idejo za projekt ali idejo za izboljšanje nečesa, pritožbo, pa tudi če potrebujete kakršnokoli informacijo, smo pravi naslov za odgovore na vaša vprašanja.

Vaš Študentski svet

■ Klavdija KORAŽIJA

Nenavadna usoda Amélie Poulain

FOTO: empireonline

Francoski film ***Nenavadna usoda Amélie Poulain*** (fr. *Le fabuleux destin d'Amélie Poulain*) iz leta 2002 je dolg 122 minut in spada med romantične komedije.

Režiral ga je Jean-Pierre Jeunet, ki je skupaj z Guillaumom Laurantom poskrbel tudi za scenarij.

V glavnih vlogah se pojavijo Audrey Tatou kot Amélie, Mathieu Kassovitz kot Nino Quincampoix (Améliejin srčni izbranec), Rufus kot Raphael Poulain (Améliejin oče), Lorella Cravotta kot Amandine Gouet (Amélijina mati), Claire Maurier kot Suzanne, Clotilde Mollet kot Gina (Amélienina prijateljica), Dominique Pinon kot Joseph, Isabelle Nanty kot Georgette, Erge Merlin kot Raymond Dufayel, Yolaned Moreau kot Madeleine Wallace, Jamel Debbouze kot Lucien in Urbain Cancellier kot Collignon.

Film je požel veliko filmske slave, saj je prejel 55 nagrad in 54 nominacij v filmskem svetu. Kar petkrat je bil nominiran za najbolj prestižno filmsko nagrado v ZDA – prejel je 5 nominacij za Oskarja. Nominiran je bil za najboljši tuji film, za najboljšo scenografijo, za najboljši izvirni scenarij, za najboljšo kamero in najboljši zvok.

Film je dobitnik štirih evropskih filmskih nagrad. Prejel je nagrado občinstva za najboljšega

režiserja in evropsko nagrado za najboljšega režiserja (Jean-Pierre Jeunet), evropsko nagrado za najboljšo kamero (Bruno Delbonnel), evropsko nagrado za najboljši film in nominacijo za najboljšo igralko (Audrey Tautou).

Film lahko gledamo skozi oči deklice, kasneje ženske, ki živi svoje preprosto, dokaj monotono življenje in prevzame vlogo razsodnika za srečo.

V malenkostih vsakdanjega življenja vidi smisel človekovega obstoja in zadovoljstva. Da bi osrečila ljudi, se poigra s tujimi življenji. Izjema je zgolj njen neprijazni sosed, ki ima svojo prodajalno zelenjave. Pri njem začuti, da se mora v življenje posameznika vmešati z namenom kaznovanja. Amélie hrepeni po boljšem življenju, želi vstopiti v življenja ljudi in jim pomagati odkriti zadovoljstvo, ljubezen, prijeten spomin na preteklosti. Svoje poslanstvo začuti, ko v stanovanju odkrije malo pozabljeno škatlico, polno otroškega zaklada. Skozi svojo srčno pustolovščino se tudi sama sreča z ljubeznijo življenja, premaga svoj strah pred bližino in se sooči s svojimi bojaznimi o tem, da bi tudi sama spoznala delček sreče, ki jo trosi naokoli.

FOTO: empireonline

Film ponuja estetska doživetja, prav tako pa zajema čudovite kadre Pariza. Večina prizorov se odvija na Montmartru, ki velja za enega izmed osrčij pariške umetnosti. Poleg romantičnega evropskega mesta pa nas skozi celoten film spremlja glasba Yanna Tiersena, ki se odlično

FOTO: empireonline

prepleta s pripovedjo zgodbe in film zavije v tančico skrivnosti ter nas spomni na otroško radost, veselje, radovednost, strah in bolečino srca.

Film nas opomni na vsakdanje malenkosti, ki nas osrečujejo in gradijo delček naše osebnosti.

Amélie rada zagrebe z roko v vrečo s semeni, meče žabice v kanal Saint Martin ali razmišlja o tem, koliko ljudi v mestu v tem trenutku doživlja orgazem. Vse podrobnosti, ki jih scenarist razkriva o posameznem liku, nam pomagajo, da vstopamo v intimna življenja likov v zgodbi. Ti nas popeljejo v svet poln raznolikosti, interpretacij, misli in občutij. Film tudi gledalce sooči z razmišljanjem o našem vsakdanjem življenju in nas opomni, da je življenje mozaik radosti.

Meni osebno je film všeč in menim, da je kvaliteten zaradi svoje izvirnosti. Je pa res, da zahteva določeno populacijo gledalcev, ki jim je takšna zvrst filmske umetnosti blizu in v njej uživajo. V tem prepoznam kritiko zoper film, saj je lahko ta s svojo ekstravaganco marsikomu tuj. Ampak, ali ni tako z vsako umetnostjo? Ob gledanju omenjenega filma začutim kohezijo z umetnostjo dramskih tekstov, saj vsebuje nekakšne didaskalije, ki vstopajo v mišljenje, čustvovanje in vedenje lika.

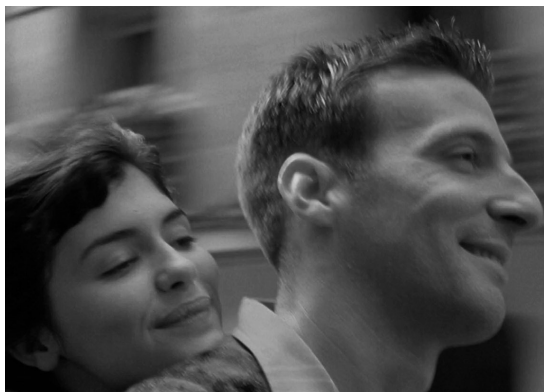

FOTO: blog.twinshoes

FOTO: weheartit

FOTO: dearquitecturasimposables

Pripravil in zbral **Luka RAJBAR**

1. Novinec v kadrovski službi: »Koliko bom pa zaslužil?«

»Najprej 500 EUR, kasneje pa kar nekaj več.«

»Dobro,« odvrne zelenec. »Pridem kasneje!«

2. Oče bankir poučuje svojega sina: »Pri poslu je najvažnejša poštenost. Naj ti povem primer. Zadnjič je neka starka prišla in pomotoma izročila 50 EUR več, kot je hotela. Takoj sem obvestil njenega okulista, naj ji predpiše še malo slabša očala in mu za uslugo že vnaprej plačal 20 EUR.«

3. Direktor pokliče delavca v pisarno in mu reče: »Veste, da sicer nerad mešam delo in svoje zadovoljstvo. Toda tokrat bom naredil izjemo. Odkupljeni ste!«

FOTO: Slovenske novice

4. »Posodi mi nekaj denarja.«

»Nimam ga več.«

»Kaj niste včeraj dobili plače?«

»Smo, vendar sem jo že prejšnji mesec zapravil.«

5. Kdor preveč študira, mu duša eksplodira, zato se mi učenja branimo, da dušo si ohranimo.

6. Bruc si na brucovanju drzne prositi absolventko za ples. Ta ga samo prezirljivo pogleda in reče: »Oprosti, ampak z otrokom pa že ne bom plesala!«

»Joj, oprosti mi, nisem vedel, da si noseča!«

■ PO MOČ

*Ustvarjalci in ustvarjalke časopisa **Po moč** si želimo, da bi bil to časopis vseh študentk in študentov naše fakultete, v katerem bi imel vsak posameznik možnost izraziti svoje mnenje, ideje in kritike, **zato vas vabimo, da se nam pridružite pri njegovem soustvarjanju!** Pomagate lahko s pisanjem člankov oziroma besedil o temah, ki vas zanimajo. Lahko se lotite besedil s strokovno vsebino ali poljudno tematiko. Če vas katera problematika še posebej žuli, ste torej dobrodošli, da izrazite svojemnenje in ga delite s študijskimi kolegi in kolegicami. Tisti z umetniško žilico pa ste vabljeni, da nam posredujete svoje pesmi, zgodbe in risbe, saj bomo v naslednji številki pričeli z rubriko Kulturni kotiček. Hkrati vas vabimo, da nam posredujete svoje mnenje o prvi izdaji časopisa in predloge za nadaljnje ustvarjanje.*

*Za konec pa objavljamo tudi **natečaj za naslovnico naslednje izdaje!** Do 8. 1. 2015 nam pošljite risbo, sliko ali fotografijo, katere tematika mora biti v povezavi s socialnim delom ali besedno zvezo »po moč«. Vsak udeleženec ali udeleženka natečaja lahko odda več prispevkov. Bolj podrobne informacije o natečaju najdete na FB strani časopisa **Po moč**.*

Vaša vprašanja, ideje, predloge, mnenja in prispevke za natečaj nam posredujte na:

casopis.pomoc@gmail.com.